

ORATIO FVNEBRIS,

In obitum maximi virorum

GEORGII,

MARISCHALLI COMITIS,

*D. Keith & Altre, &c.*

ACADEMIÆ MARISCHALLANÆ, ABRE-  
DONIÆ, FVNDATORIS, ET ME-  
COENATIS MVNIFICENTISSIMI,

Scripta, et pronuntiata

11 45  
1718  
A  
GVLIELMO OGSTONO, PHILOSOPHIAE  
MORALIS IBIDEM PROFESSORE,

In auditorio publico, quinto ab exequiis die Iun. xxx.

Anno Domini 1623.

*Surguntque caduntque vicissim,*

*Spes mihi magna tamen.*

ABREDONIAE,

EXCVDEBAT EDVARDVS RABANVS,

ACADEMIAE TYPOGRAPHVS. 1623.



*Amplissimo & Illustrissimo,*

**GVLIELMO,**

Comiti Marischallo, D. Keith & Altre,

Patrono & Mecœnati suo perpetua

*Fide colendissimo,*

Reverendissimo & doctissimo Antistiti,

**PATRICIO,**

EPISCOPO ABREDONENSI, ACADEMIÆ

MARISCHALLANÆ CANCELLA-

RIO DIGNISSIMO,

**NEC NON**

*Consultissimis & Prudentissimis Viris*

Præfesto Consulibus & Senatui ABREDONANO, In

sempiternum observantiæ & gratitudinis testi-

*monium nuncupat dedicatque,*

**GVLIELMVS OGSTONVS,**

ABREDONENSIS.





# ORATIO.



I amisso provide & prudente Patre-familias, vastum tota domo silentium, & lachrymarum imber elinguis, aut turbidi, aut incompoti quidam planctus, ejulatus, liberorum, conjugis, propinquorum, mancipiorum, tristes undique fletus gemitusque: Ecquid ergo hic prohibeat omnia funesto compleri mœrore? Ecquid impediat veluti fulmine, aut terræ motu, omnia luctuoso convelli & percelli dolore? Amisimus, (proh dolor!) amisimus, familiaris & Athenæi nostri Patronum, Parentem, literarum & literatorum columnem & Meccenatem, illustre Musarum præsidium, & publicum Ecclesiæ & Reipublicæ propugnatorem. Summetrius vultum Alma mater Academia, & tuæ & liberorum miserandæ flebiliter illachryma sorti; mœsti lugete liberi tam præcox & acerbum funus; tristes flete Camenæ, nec jam hêdera vivaci aut viventi lauro, sed ferali cinctæ Cupressu atrata incedite pompa; rostra subsellia, mœnia, testæ, tigna solitum deponi-

te nitorem, contrahite marcorem, squalorem, atrorem; Et quicumque tandem est qui virtutem, qui eruditionem, qui pietatem colit, attonitus hæreat, & fateatur non à multis retro sæculis tantam jacturam passam esse Ecclesiam, et rem literariam, quam hujus unius Herois interitu. O dura et crudelia fata! O sævam et diram Parcā! quid paras? quodnam tam grande moliris nefas? Dum secundissimo utimur, fruimur imperii felicitatis, dum plenissimis gloriæ ferimur velis, alta in pace, alta in luce, En tuis ictibus repente exanimem, En extinctum Phœbum nostrum, qui pietatis suæ radiis Musas, et Musarum nostrarum sacraria illustravit: En supremus occupat pallor os illud divinum nostri Herois, et O CHRISTE! quanti Herois, quanta virtutum meritorumque majestate sublimis,

*Quo nil majus meliusve terris  
Astra donavere, benique divi  
Nec dabunt quamvis redeant in aethra  
Tempora prisca.*

Sed hem (Auditores) ut vocem mihi gemitus, & lachrymæ verba præpediunt; Utinam aut fas mihi foret horrore sacri silentii luctum obsignare meum, aut ut mihi dicenti digna tanto viro contingeret oratio, cui nunc supremum humanitatis officium mæror noster elargitur: verum illud salva pietate fieri non potest, nam ut colui, amaviq̃ue animitus superstitem, ac benevolentia ejus arctissimæ fructus uberes sum expertus, ita pro animi mei teneritudine, propriæq̃ue officio gratitudinis, jam defunctum tacere piaculum duxi: Hoc autem excedit ipsam humanam sortem, nedum nostram mediocritatem. Equis enim ingenio & facundiâ tantus, dignè tantum ut eloqui possit? aut quis mole tantarum laudum obrutus, imparem sibi non inclamet impositam esse personam? Audeamus tamen si qua pote est, & quoniam volentem ipsum D E V M, et si humani præconii non egentem, concelebramus ore mortali, circaque cum pietas nostra, & veneratio, eloquentiæ vicem obtinet, nos quoque in hac nostri egestate sermonis, ad decora tanti He-



tanti Heroïs accingamur : non ut ille commendatione nostra fiat illustrior, aut subsidio nostrorum luminum adjuvetur, qui Theatrum ac Sol fuit, ac futurus est ipse sibi, quem dimissa fama in populos, divinitati proximum fecit, & ejus encomia tota Britannia compertissima nunquam patientur occasum: Sed quo tanti viri, tam egregiè de nobis, & Repub. nostra literaria meriti, manibus religiose parentando, & publicis hisce nãniis debitum ( si fieri possit ) virtuti prãmium exhibendo scẽdum *αγαπίας* declinemus nẽvum, quo, nihil turpius, magisq̃ue fugiendum: nec non accerrimis istis gloriæ stimulis, & aculeis alios ad recta studia, & prælclaras actiones vel incitemus, vel jam stadium illud ingressos confirmemus.

Quare cum quæ de hoc tanto viro allaturus sum, non tam ex ingenio depromam meo, quam fama ipsa dictante, adeoq̃. ex omnium quasi ore referam, futurum credidi, ut si orationis elegantia, et splendore min⁹ forte placeam, eo ipso tamen me probem, quod ea in medium proferenda, quorum testes locupletissimos habeam, non solum cunctos hujus lectissimi confessus præsentes proceres, quin etiam propter longinquum locorum intervallum absentes, qui vel ob merita, vel alias necessitudines ipsi conjunctissimi fuere.

In vestibulo mœstissimi muneris quod amplitudini, ac memoriæ sumi Heroïs, ac nunquã sine publica veneratione dicẽdi, *GEORGII*, Marischalli Comititis, Mecœnatis nostri munificētissimi, persolvẽdũ habemus, usurpabo memorandã vocẽ Metellii Macedonici, cui cum esset nunciata mors Scipionis Æmiliani, cum quo vivẽte civiles inimicitias exercuerat, hoc modo filios suos amplissimis usos honorib⁹ cohortatus esse dicitur. Ite filii, celebrate exequias, nunquam majoris civis funus videbitis. Scilicet, vir antiquæ simplicitatis, et Romanã generositate dignus, detulit inimico luculentum gloriæ testimonium, delevitq̃ue ex animo pristinæ simultatis memoriam, ut solius virtutis recordaretur. Idem licet nunc nobis sine audaciæ, aut temeritatis metu pronuntiare, nunquam vidit ætas parentum, nunquam posthumæ videbunt ætates virum, vel splendore, et antiquitate gentis, vel sanctitate, et innocentia morum, et exquisitissima optimarum artium cognitione, vel omni concentu, sensuq̃ue laudis præstantiorem.

Si familiæ dignitas quidquam facit ad conciliandam justam venerationem excelsis mentibus, quid gente *KETHORVM* honoratius, quid nobilius, quid antiquius dici aut excogitari potest? Habet profecta hæc gens, (absit dicto Invidia) habet inquam quo sese plurimum efferat, & cæteris suæ sortis mortalibus jure optimo anteponat, stemmatis nempe longissimum ordinem, seriemque illustrissimam, vetustissimam, & summorum Principum cognationibus semper innexam à mille & sexcentis pœne retro annis in hodiernum usque diem propagatam. Et quo hujusce rei veritas vobis omnibus innotescat, neve existimetis (Auditores) vel ad aures ficta, vel ad gratiæ aucupium hæc commenta, repetam & qua fas fide & memoria recitabo, quæ ante biennium ab Illustrissimo nostro Comite de pervetusta *KETHORVM* origine coram accepi, & quæ ex doctissimorum hominum, C. Taciti, Munsteri, Fordonii, Boethii annalibus (quâ erat doctrinâ, eruditione & ingenii præstantiâ) sese excerptisse & deprompsisse discitabat.

Augusto Cæsare Imp. rerum omnium summam administrante, domi res tranquillæ, & bellum eâ tempestate nullum, nisi adversus Germanos supererat; abolendæ magis (ut Taciti verbis utar) infamiæ ob amissum cum Quintilio Varo exercitum, quam cupidine proferendi imperii, aut dignum ob præmium. Germanicus igitur Claudio Druso, Augusti Privigno ortus, excelsus & generoso animo vir, belloque spectatus, huic negotio auctoritate imperatoria præficitur, & octo apud Rhenum legionibus imponitur. Nec mora est re feliciter gesta, prælio Germanos oppressit, Romanæque ditioni subegit. Gravi autem post hanc victoriam, oborta in castris seditione, ut militum animos demulceret, & à novis rebus quibus studebant removeret, recenti ipsos adversus Chattos (populum Germanis finitimum bellicosum & ferocem) bello implicitos exercuit. Cumque adeo improvisus iis advenisset, ut nec se tueri, imo vix fugere potuissent, tentatis frustra conditionibus pacis, quidam ad Germanicum perfugiunt, reliqui omissis pagis vicisque, per silvas disperguntur. Chatti hi non fusi, sed fugati & dissipati patrios deserentes lares in Belgium seu inferiorem Germaniam commi-

commigrasse feruntur. Quos Belgæ vel superbia, vel famosissimæ gentis terrore conciti, minaci nuntio exemplo suis finibus abire præcipiunt. Hi cum Belgis impares, iisque resistendo non essent, obtemperare mandatis, & discedentes alio contendunt. Igitur navium classe parata, & patriis rebus omniq̃ue ad iter comiteatu onusta, illinc solvunt & pansis velis tenere altum, Incertum quo fata ferant ubi sistere detur. Tandem post varios casus, & longos terra mariq̃ue errores, suadentibus fati, altera pars Anglicum tenuit littus, & appulit Thæmæsis ostio: Altera vero pars ad Scotiam conversa, illius Boreales primum tetigit oras (unde & nomen sortitæ sunt Chætnes quasi Chættorum promontorium) & hæc nostrâ terrâ potita, in eâ sedes, & domicilia delegit. Illi à Camdeno Anglo Historiographo Chætti Euclini, Hi à Synpatriota nostro Fordonio rerum Scotticarum Cinclidario fidissimo, ad aliorum discrimen, Chætti Mælibosci indigitantur. Scoti ad rei novæ tumultum excitati, in armis obviam ire pergunt. Contra Chætti suas legiones instruunt, viros distribuunt, ordines disponunt, unoque impetu hostem invadunt, sternunt, cæduntq̃ue, aut in fugam montana versus convertunt.

Iamq̃ue victoriâ partâ, longè latèq̃ue excurrentes Chætti, septentrionales, nec non austrinas maritimas incoluere partes, quas quidem, castellis, propugnaculis, mœnibus, firmissimisq̃ue ad propulsandos hostium impetus præsidiiis communicare, quibus etiam à suâ gente desumpta in victoriæ hujus monimentum, nomina dedere; videlicet, Chættinburgh, nunc Edinburgum, quasi urbs Chættorum; Intchkeith, quasi Chættorum Insula; Keithlais, quasi Chættorum valles; aliq̃ue complura quæ etiamnum apud nos vigent nomina. Interea Scoti montana tenebant, neque quicquam adversus Chættos moliebantur, donec relictis ex superioribus præliis viribus, *invæni-  
giæ* & opportunam rei gerendæ occasionem nanciscerentur, quam quidem non multo post commode oblatam arripuerunt, & vi armisq̃ue Chættos patriis suis finibus expulerunt, & vicissim ad montana fugam capessere fortiter dimicando compulerunt. Inde colloquio pacatis animis pace finiuntur arma &

Iarga Scotorum indulgentia Chattis montana latifundia conceduntur, (quorum pleraque ab ipsorum posteris, ut ipsum populare sonat nomen, Clanhattin hac etiam tempestate constar possideri) & perpetua eis, eorumque comitibus ultro, citroque commeandi sit potestas. Rebus ita domi compositis, Scotia nostra plures annos, neque domesticos experta motus, neque externos verita insultus, in summa tranquillitate transegit: Sed fortuna instabilis & retro volvi consueta, non perpetuam indulget *εὐτυχίαν*; neque continuos rerum secundarum largitur proventus: Non enim plus eos amat fortuna quos indulgenter habet, quibus parcat, sed quos jactat, quos exercet, quos per labores, per ærumnas, per incommoda splendescere facit. Ecce horrida imminere bella, vulgi rumoribus spargitur, & hætenus fama jactatur (Fama enim pernix diva est, quæ & tanto se librat ocyus, quo pejora quæ nunciet habet) validam Danorum manum huc transfretare, & miserrimam patriæ nostræ cladem meditari. Quibus nuntiis Milcolumbus, tunc Scotorum Rex, & regni procures permoti, communicatis consiliis, ut vires, & arma in hostem, conquestis undique subsidiis, firmarent, auxilii exposcendi gratia ad Chattos legatos decernunt; qui voti compotes ingentis roboris armatorum auxilia secum deducunt. Iamque Tai fluminis æstuarium ingressi Dani, antequam edito tumultu accollæ accurrerent, nullo prohibente, in littore Angustiano militem exponunt. Eorum adventum cum rescisset Rex, pœne famam sui prevenit, ac primum in sparfos populos in vectus, eos ad reliquum exercitum compulit, minore quidem cum cæde quod Danorum castra non longè aberant. Vbi in mutuum conspectum est ventum, sine mora instructis aciebus, paribus prope animis, & viribus est concursus, prope Brigidæ vicum, donec, favente numine, Scotis tanquam pro aris, & focis pertinaciter præliantibus victoria cessit. Camus autem exercitus Danici dux, cum paucis sociorum nobilissimis, locorum ignarus, in montes longè prospectos, (ratus eo in Moraviam iter patere) perfugere est annixus: Cumque vix duo millia passuum fuisset progressus, sequentibus Scottis, et Chattis circumventus, ille, cum omnibus suis periit. Dedit Cæsus Camus

sus Camus loco nomen et obeliscum ibidem in sempiternum rei  
*μνημόσυνον* erectum; hinc illud, Dux Camus ipse cadit, virtute in  
 signis, et armis. {Nomina, vicinus, signaque servat, ager.

Præcipuus vero Cami percussor, egregius ac generosus  
 adolescens *ROBERTVS KETHVS*, seu potius germano retento vo-  
 cabulo *CHATTVS* nomine, cujus ingenti virtute Danorum copiarum  
 non parum eo die concissæ, ac attritæ fuere. Hic tantis pro me-  
 ritis, Milcolumbi Regis benevolentia, agro in Lothiana, aliisque  
 regni locis cum donatus, tum Regii Architrictini, vulgo *MARISCHALLI*  
 magistratu insignitus, *KETHIS* familiæ hoc  
 sæculo admodum insigni, genus atque exordium dedisse creditur.  
 Quot autem, ab hoc *ROBERTO*, tamquam surculi & rami, pullularint ne-  
 potes, togata et armata militia, bello et pace viri clarissimi, eundem  
*MARISCHALLI* magistratum, legitimam seriè, hoc septingentorum  
 decursu annorum, summa cum fide gerentes, quos nulla unquam per-  
 duellionis, prodicionis, aut gravioris criminis labecula, aliquo  
 patrum, aut nostro sæculo, ipsa notavit invidia, quorum merita  
 erga regnum *SCOTICVM*, usque ad hujus nostri defuncti  
 operam, notissima, in patriis nostris annalibus, cuius vel me-  
 diocriter versato, liquido constare poterit. Taceo inclytum du-  
 cem cognominem, *ROBERTVM KETHVM*, qui amisso  
 patre *ROBERTO* & magno propinquorum numero, in pug-  
 na Duplinensi, sumptis armis, strenuè suorum cladem ultus, Per-  
 thum urbem, ab hoste infessam cepit, mœnia diruit, soloque  
 æquavit, ANNO *CHRISTI*, millesimo, trecentesimo, tri-  
 gesimo secundo. Transeo magnanimum virum, *GVLIELMVM*  
*KETHVM*, qui deletis hostium exercitu, & duce capto, triumphavit  
*DAVIDE II*. Rege, ANNO millesimo, trecentesimo, tri-  
 gesimo, septimo. Prætereo ejusdem familiæ & nominis, sed  
 disparis & infœlicioris fati, *GVLIELMVM KETHVM*,  
 Comitum *MARISCHALLI* Filium primogenitum, qui pro  
 Patria fortiter dimicans, ab hoste captus est, ANNO millesimo  
 quingentesimo, quinquagesimo, septimo. Sileo innumeros ex  
 eadem familia prognatos Heroas, rerum gestarum gloria cele-  
 berrimos, & avitarum virtutum amulos: Neque enim omnes  
 enumerare queo, (etsi omnium virtus in luce collocari meruit)

sed ex amplissimo Theatro paucos, in quibus antiquæ gloriæ imago cernatur, quæ omnes provocare possit, ad par gloriæ certamen & virtutis. Hanc igitur familiam quotusquisque doctiorum neget, si nobilitas in vetustate sita est esse omnium nobilissimam? Si in splendore & virtute majorum refulgeat, esse omnium quas unquam genuit SCOTIA illustrissimam?

Verum ubi tot lucent monumenta propria virtutum, prætereunda sunt quæ communia multis profisciscuntur à majoribus: Quippe cum non sit in nostra potestate quos sortiamur parentes, sorte nobis datos non electione judicioque delectos, inquit Seneca; & ut scite Poeta, Nam genus & proavos, & quæ non fecimus ipsi, vix ea nostro voco. Ad illa igitur animi sui decora eximia, & res præclare gestas, quibus hæreditariam nobilitatem auctam, reliquit posteris illustriorem, pleno cursu nobis est contendendum, unaque brevis totius vitæ tela quo poterimus artificio, est pertexenda. Neque tamen consilium est, ephemeridas vitæ ejus, & singula facta percurrere, sed modo synopsis et vestigia aliqua rerum, pictoriis quasi umbris brevi tabella depingere, quæis habitus oculos mentesque vestras subeat, & vestis & colores: simul & alia, ut in amplissima segete, omiſſa spicilegia revocabuntur.

Illustrissimus noster Heros, cum à natura ad res magnas factus, destinatusque esset; puer adhuc sive genio, sive fato, sive prudentissimis Comitibus avo & patre ductoribus (utriusque enim adhuc superstitis consiliis, in regenda & dirigenda pueritia utebatur) studiis liberalibus tam feliciter cupideque semper animum adjecit, ut in ea quoque parte, insigniorem quandam *αποθυσια*, divinitus esse adeptum, res ipsa loqueretur. Quamvis enim tenera ingenia, facile ad rerum bonarum scientiam excitari, noster perneget Stagiritēs; sponte hic tamen momenta fere cuncta temporis ad percipiendam hauriendamque doctrinam conferebat, & in acurata pertinaci que assiduitate eruditionis assequendæ noctes diesque desudabat. Quare non tantum idiomati gentis suæ, Latini, Græci, & Hebrei sermonis, notitiam expeditissimam adjunxit, sed & studia antiquitatis, historiarum & politioris literaturæ, ea facilitate decurrat, ut quod  
in aliis

in aliis curæ & artis esse amat, in hoc magis videretur esse naturæ. Adeo ab ipsis pœne incunabilis & illo adhuc quasi lactente, admirandæ animi dotes eluxere, ut futuræ ætatis lineamenta, de tenero etiam ungui ducerentur. Vbi autem emenso hunc in modum primæ adolescentiæ curriculo, aliquantulum adolevit, octodecim natus annos, ad uberiores rerum omnium scientiam & ἐμπειρίαν comparandam, peregrinationem in exterarum regiones suscepit; quippe qui compertum haberet, hanc tantquam fulgentissimam Cynosuram, nobis alioquin in vitæ hujus sâlo fluctuantibus, cæcis & rerum ignaris, affulgere, nosque usu, exercitatione, prudentia, expolire, perficere, locupletare. In Galliam igitur sese contulit, quæ una orbis omnium terrarum humanæ sapientiæ, & ipsius humanitaris domicilium et sedes. Galliam qui visunt eos sibi præclare consulere judico, relatueros domum non prudentiæ nihil, et plusculum moderationis animi: Nam qui ad Boream vergimus, majores quam expediat, natura spiritus gerimus, quos ratione domare, & ad exempla humanitatis formare, omnium è re sit, sed eorum maxime, qui aliquid magnum et salutare in Repub. tandem aliquando sunt præstituri. Substitit autem Lutetiæ, ibique studiis idiomatis Gallici, et optimarum artium, equitatione et variis armorum certaminibus, exercere corpus et animum adfuebat: Adeo etiam animosa ista, et poliorcetica consecretabatur, et ad res Mavortias, heroica quadam μεγαλειότης propendebat. Non ille otiosus in deliciis fluere, aut mollis in voluptatibus vivere; usque adeo fuit his dispar, qui divitiis, vitiisque corrupti, dant se in otium et segnitiam, aut qui celsiori loco geniti, optimis studiis addici, non putant ex dignitate gentis. Hinc fama permotus, Theod. Beza singularis pietatis et multifariæ eruditionis viri, Genevam commigravit, et de ejus consilio dicendi artem, et studia Theologica et Politica percoluit. His accessit Chorographiæ, et quæ circa eam studium scælix, cum vix hodieque regnum existet, quod non veluti penicillo in tabula delinearet, urbes, flumina, maria, leges, reges, præfecturas, et quæ alia, ad regionis, gentisve descriptionem pertinerent. Quin et Imperatorum, Regum, Principum, ver.



eipum, veteri nostroque ævo, res gestas graviter addiscebat,  
 & illustrium familiarum cognationibus, matrimoniiis, adfinitati-  
 bus cognoscendis, *καμάτων ἀκαμάτων* impendebat. Tandem  
 Germania, Italia (utrâque pulcherrimis, munitissimisque urbi-  
 bus, castris, pagis, incolisque celeberrimâ) aliisque melioris no-  
 tæ regionibus perlustratis, omniumque, quas perlustravit, lingua-  
 rum etiam cognitione haud mediocri arreptâ, in Patriam post  
 septennalem peregrinationem est revocatus. Redux autem (bo-  
 no cum DEO) factus, quam Regi gratus, Senatui suprà-  
 mo, & regni proceribus dilectus, omnibus charus, quos ho-  
 nores, quibus gradibus & occasionibus adeptus sit, quomodo  
 eos gesserit, quorum salutarium consiliorum author extiterit,  
 quas legationes obierit, quæ pericula pro patria subierit, quas  
 viâtorias reportarit, cum adhuc recenti omnium vigeant me-  
 moria, neminem in hoc concessu latere arbitror, nec mei est  
 instituti omnia hæc persequi, sed summa quædam horum capi-  
 ta, per transcursum quasi attingere. Non multo itaque post,  
 de rebus maxime arduis consuli, & gravissimis regni negotiis,  
 quotidie à Serenissimo nostro Rege IACOBO, adhiberi cœ-  
 pit. Sciebat enim prudentissimus Rex, quo nobilitatis genere  
 clarus, quanta rerum gerendarum prudentia instructus, quam  
 sapientiæ cujuscunque generis plenus esset; ingenio, judicio,  
 & acie mentis quam admirabili polleret; In rebus subitis, quod  
 Thucydides Themistocli tribuebat, quam prompte & sine hæ-  
 sitatione consilia optima inveniret; de futuris, quam *εὐσέχως*,  
 & prudenter conjiceret; in præsentibus, quam fœliciter se ex-  
 pediret; ignota quam diligenter inquireret; sic ut nihil tam  
 dubium, aut obscurum esset, quod ipse non vel erueret, vel  
 quasi è specula, multo ante provideret. In Daniam igitur, ad  
 celebrandas inter se, & piæ memoriæ ANNAM Reginam  
 exadas, thalamosque connubiales delegatur, eoque Prorex &  
 Proxenetæ, summa omnium ordinum consensione designatur.  
 Quo in munere cum campum sibi datum videret, ubi natu-  
 ræ suæ dotes, quas industria auxerat, & usu roboraverat, ex-  
 plicaret, nihil in se eorum quæ isthuc facerent, desiderari est  
 passus. Quo factum ut non solum Regi suo ornamento, Pa-  
 triæ splen-



trix splendori, sed & Danorum Regi principibus, & nobilibus  
summæ admirationi esset. Qua de re non immerito è nupero  
vatum sortu, cecinit quidam, & quidem scite,

SCOTE MARISCHALLÈ, O KEYTHEV, gaudeto GEORGE,  
Servasti Regi, Religionem, Fidem.

Cum Pater, ac avus, quoque avus, ac prima propago,

Gesserunt animum cum probitate, sacrum.

Masse igitur, jam masse animo, tuâ gloria crevit,

Quod dextra fuerat sponsa tenenda tua:

Quodque dares tutam Regi, pietate colendo,

Qui ANNAE nunc lateri jungitur ipse Comes.

Ergo MARISCHALLI, nullo claudetur ab ævo

Fama: sed Arctos ibit ad usque polos.

Lucida quæso tibi, dentur penetralia celi,

Et post innumeros longa senectâ, dies.

Qua autem legatione tam præclare defuncta, reversus in Pa-  
triam, novis subinde, iisque amplissimis auctus est honori-  
bus. Quid non cultoribus tuis largiris virtus, memini nisi ig-  
navis exosa? Enimvero gliscentibus hic domesticis malis, ad  
reprimendos quorundam perduellium motus, Anno virginci  
partus, supra millesimum, quingentesimo, nonagesimo, tertio, Bo-  
rex præfectura, est ornatus. Alias item, solemnibus omnium  
regni ordinum ( prout moris est ) Comitibus indictis, seu ( ut  
vulgo loquuntur ) parlamento, Anno supra millesimum, sexcentesi-  
mo, nono, rerum summæ est præpositus, adeoque in ipsius Regis,  
in ANGLIA absentis, locum est successus.

Sedenim ( Auditores ) ne forte hæc quæ in promovenda  
Repub. præstitit ( quæ certè maxima sunt ) cogant nos reli-  
quas Herois nostri virtutes, silentio præterire, ad illas venien-  
dum est, quas imprimis sibi colendas existimavit, illarumque  
B 3 brevis

Brevis quædam *διαγραφὴ* oculis vestris est subjiçienda. Pri-  
mo autem ē memoria mihi prodit prædicanda ipsius liberali-  
tas, seu basilica potius, & tanto Heroë digna *μεγαλοπρέπεια*.  
In hac virtute excellere statuit, in qua paucos videbat, aut fe-  
rè nullos eminere. Noverat enim acutissimi vir ingenii, nul-  
la re magis mortales, ad Immortalis DEI naturam, quæ sum-  
ma bonitas est accedere, quam plena (quod aiunt) manu lar-  
giendo, ac de multis quoad fieri posset, bene merendo. Libe-  
ralitatis & *ἐπιεργεσίας* ejus monumenta non pauca exstant, sed  
nullum quod vel nominis æternitatem, vel gentis *ΚΕΤΘΕÆ*  
celebritatem, usquequaque in omnem propagabit posteritatem,  
quam *MARISCHALLANVM* hoc, ad disciplinarum ope-  
ræpretia promovenda, & vacillantem rem literariam fulcien-  
dam, *ABREDONIIS* nostris, suis impensis excitatum, &  
luculento patrimonio decoratum.

DEVS Immortalis, quid hoc pulcherrimo, laudatissimoq̃.  
facto præclarius, quid sapientius, quid illustri Heroe dignius,  
quid Ecclesiæ & Reipub. utilius ac salutaris commemorari  
queat? fontem ipsum rerum bonarum omnium, atque utilium  
effudit Inclytus *MARISCHALLVS*, qui Scholam  
hanc, ut commune quoddam literarum emporium primus ape-  
ruit; barbariem exterminavit; impietatem profligavit; legum  
contemptus, seditiones, scelerumque effusam licentiam cohi-  
buit, coercuit, compescuit; Civitati *ABREDONANÆ*,  
illiusque juventuti consuluit, effecitque ut quasi postliminio  
restitueretur pax & concordia, veritas et pietas revocaretur, re-  
dirent innocentia et morum integritas, omnium denique scien-  
tiarum et virtutum studia, ad communem hujus et futuræ  
vitæ jucundissimam fruitionem resflescerent, et vim dignita-  
temque meritam recuperarent. Non possum ego taciturnatis  
velo obumbrare *εὐχαριστήριον* illud doctissimi quondam vatis,  
et humaniorum literarum Promi-Conditi Cargilli, quod illustris-  
simo nostro comiti, hoc ipso nomine conscripsit, consecravit.  
Sic igitur ait:

Quod meritis MARC CHALLE tuis Regalibus illis,  
 Aeternum addictas obstrinxisti fœdere Musas,  
 O quantus te expectat bonus ! quo nomine surget  
 Fama tibi eximias sparsura in secula laudes ?  
 Tota tibi patria multum Respub. debet ;  
 Vt pote, quod quondam legati munere functus :  
 Quodque geris tantis verum molimina turbis,  
 Si quæ forte sient arcere incommoda promptus.  
 Sed magis, quod Musas sic es complexus alumnas,  
 Plus tibi nostra tamen debet Respub., tanto  
 Dvvinâ officio, tum se debere fatetur ;

Cui vovet in vestris semper sese affore rebus,

Et memori semper solvendas pectore grates. &c. quorum  
 recitatione ne quam par est, prolixior siem, superfedeo.

Quid ipsius humanitatem et *πρᾶοτητα*, in qua obeunda  
 omnibus sui ordinis mortalibus multis parafangis antecelluit,  
 efferam ? Delia notior non canibus ipsis, quam ipsius erga om-  
 nes quibuscum consuevit humanitas, in qua celebranda multus  
 non ero, sed quod olim Athanasio Nazianzenus tribuit enco-  
 mium; idem et huic nostro, deberi profitemur, *ὕψιλος μὲν τοῖς*  
*ἱεροῖς, ταπεινὸς δὲ φρονήματι*, tam animo mitis, inquit et  
 demissus, quam vita sublimis. Accessu, affatu facilis iste,  
 tanta erga inferiores comitate, in amicos aut dignitate aliqua  
 præditos reverentia, ut omnibus quos acciverat fama nominis,  
 nihil amorem magis una, et admirationem ingeneraverit.

Neque tacenda mihi Regia Comitris nostri hospitalitas. Non  
 Cimon Atheniensis, non Cydon Corinthius, cujus domus  
 omnibus exposita, huic proverbio *ἀκλεισαι θυραι* locum de-  
 dit, hoc munere æque insignes, æque *φιλόξενοι* atque noster  
 hic. Nemo impensius retinebat hospitem, invitabat prolixius,

tractabat lautius. Vinam et hodie magnates, Principesque viri idem factitarent, aliquanto certe melius cum hospitibus, et advenis ageretur: Sed (heu miseros) fores habent tritas *ἀντὶ τοῦ αἰ πομπῆς* ut pastorum casæ, adeo hac tempestate inhospitales, aditu difficiles. Ecastor ejus Ianua nullos abarcuit, ejus mensa tanquam Solis, semper strata, nullum hospitem seclusit.

*Cuncta viatorum gens, hanc venerata colebat;  
Namque lavem hospitii nulli praeluserat unquam.*

Iam vero in perferendis æquo animo adversis, quam insignis in hoc Principe emicuit fortitudo? resiliantem, renitentemque fortunæ ventum, usque adeo patientiæ et constantiæ velificatione moderatus, ut nuperis in domesticis malorum fluctibus, (res plus satis arbitror nota) magni gubernatoris instar, imo scisso velo navigarit, et reliquias navigii ad suum cursum aptarit. Hoc subinde quo Æneas suorum sociorum incertentia mulcebat pectora, dicto sese firmans,

*Dabit DEVS his quoque finem:  
Durate, & vosmet rebus servate secundis.*

O verba vere aurea, generosos et excelsos redolentia spiritus! O fiduciam adversus tot adversa impenetrabilem! O invictum in tantis calamitatibus animi robur! Incertum utrum rebus secundis constantior, an adversis æquior et temperantior fuerit: In illis siquidem nunquam insolescere, in his nunquam animum remittere, visus est,

*Prospera non latum fecere, nec aspera tristem.*

Sed ex omni censu bonorum, quibus noster Heros ad miraculum usque, suspiciendus fuit, nullam laudem reor esse comparandam, cum pietate et religioso numinis cultu, ejus ad extremum usque, vitæ spiritum, tenacissimus et studiosissimus extitit.

existit. Quæ virtus tanto clarior haberi debet, quo rarior in viris nobilibus deprehenditur. Dicam enim iusta cum indignatione id quod res est; plerique nobilitatis titulo sic insolescunt, ut DEVM vereri, ac venerari dedignentur, quasi nobilitas dux esse debeat ad induendos ritus Cyclopum, & exuendam numinis reverentiam, in qua sola nobilitas sita esse debet. Noster autem, quam impense vitæ sanctimoniam sectaretur, quam alte, alte pietatem & *οσιειντα* coleret, saperet, spiraret; lectionis, & verbi divini meditationis studium acre, sacrarum obsecrationum vigor & frequentia, industria pauperum cura, propensus quo Orthodoxæ religionis professores complectebatur amor, effusa erga omnes charitas, innumeraque id genus alia vere Christiana officia, jugiter & luculenter, prodebant declarabant, comprobabant.

Sed quid encomia viri magni & laudem omnem supergressi, ultra commemorem, quem ignoravit nemo penitus, nisi qui demens, contempsit nemo nisi qui malus? Et quid serie meritorum ejus tam prolixa, quorum quoque campus, magis magisque; oculis nostris aperitur, animorum vestrorum vulnera, parum clementer instauro? quæ tristitia etiam oris, et manifesta *κατὰ φηα* prodi, à singulis animadverto? Hoc duntaxat unicum paucis restat expediendū, qua ratione ultimum suæ vitæ cursum expleverit: Optime namque; constat vitæ totius ratio iis, qui fortiter mori, & non velut inertes Poetæ, in extremo corruere actu, didicerunt. Agedum igitur, videamus quantum hic constantis animi specimen, noster ediderit? Iamprimum simulatque, se morbo correptum graviorensi sensit, continuo mens præscia futuri, augurata est instare sibi ultimum ævi terminū. Tanta autē cum tranquillitate mentis, sese ad mortem componebat, ac si in alieno versaretur foro. Mox sese recipiens in conclave illud, in arce sua *ΔΥΝΟΤΡΕΝΣΙ*, lectumque, in quo fertur majores suos, magnas & generosas effudisse animas, Medicos tam animæ, quam corporis (ut tunc imprimis fieri decet) accersendos curavit. Coram quibus toto tempore, quo aut in cubiculo defedit, aut lecto affixus fuit, tam accurate & perite, de morbi sui genere, de misericordia *ΔΕΙ*, de Redemptione generis humani, de Iustificatione per fidem in *ΧΡΗ-ΣΤΥ Μ*, de Resurrectione corporum, & animarum immortalitate, aliisque præcipuis Religionis articulis, disseruit: adeo ut jam tum,  
C  
cœlestis

cœlestis gloriæ primitias, differendo degustarit. Interea invalescebat indies morbi vis, obnitente quidem quantum per artem & industriam fieri potuit, naturæque vires prolestante, clarissimo & exercitatissimo D. DVNAEO (quem honoris causa nomino) Gymnasiarcha nostro dignissimo; Sed frustra, quum indomita mali pertinaçia, ipsi quoque arti opprobrium faceret. Tandem nonis Aprilis, horam circiter quintam matutinam, cum vixisset annos septuaginta, de præsidio & statione vitæ ab Imperatore summo evocatus, animam exhalavit, & quidem placidissimo fine, mitissimoque, qualem antiquitas obvenire, maximis sæpe, & sanctissimis viris observavit.

Corpus hospitium illustris animæ, quæ terras omnes nomine implevit suo, compositum est gentilitio tumulo: Sed tua (O *MARISCHALLE*) cœlo asserta mens, & sincera claritate vestita, jam fortissimis illis animis, quæ pro *CHRISTO* mortē oppetere ausæ olim, adjungitur: Iam commercium cum *DEO* habes, & quem diem velut ipsi novissimum planximus nos, voce funerea, hunc gloriaris fuisse tibi natalem, & æternæ auspicem fœlicitatis. Quapropter, etsi non solum hæc *ACADEMIA*, verum etiam Ecclesia, & Respub. universu, damno ac vulnere afflicta sit gravi, ex tanti Herois obitu, tamen illius beatitudini potius nos gratulari oportet, quam infirmo desiderio & muliebri mollitie, lugere ademptum, meditarique quæ vulneri huic possint adhiberi remedia, quam qui doloris incendendi fomites conquiri. Non hoc præcipuum amicorum munus est, (inquit ille) prosequi defunctum ignavo quæstu, sed quæ voluerit meminisse, quæ mandaverit exequi: quod fiet, si facta, si dicta ejus, si morum & virtutum sanctitatem, in animum revocemus, piæque animi recordatione, & si qua posset imitatione, sistamus nobis Heroæ quasi præsentem. Quin & hoc imprimis, ægritudinem nostram lenire, & nobis maximo licet dolore confectis, Panaceæ loco esse decet, quod non tam morte denatus Comes noster, quam in Illustrissimo *GVLIELMO COMITE* verè Patris *γυναικας* Filio, paternarumque virtutum hærede, renatus conspiciatur. Quid enim aliud est Filius, quam Pater in altero se repubescens?

Tu autem, Comes Ornatissime (ut ad te traducatur, et tibi desinat nostra Oratio) magni Parentis, magna progenies, jure nobiscum comploras, et Patrem tibi sapientissimum et amantissimum, cuius

cujus monitis, consiliis, jam tui rector, adolescētiā regebas tuam, desles amissum. Sed in hoc mœrore, locus solatio concedendus est, et mortem illius, hoc moderatius ferre decet, quod decessit atate justa, memoria expedita, judicio perspicaci, et fama denique illibata. Quidē quod charisteria imprimis Deo solvenda, quod Parentem toties morbis adpetitum, ante subduci non passus est, quam rebus omnibus feliciter, atque ex animi sententia compositis, sedatisque, tibi pacatam reliquerit hæreditatem, et se vivo, aucti dominum patrimonii, renunciavit. Nobis autem *MARISCHALLANI* tui, (Inclyte *MARISCHALLE*) mystis et alumnis, duro, difficiliq; hoc ævo laborantibus, secundæ (quod aiunt) navigatione est utendum, et extincto illo, qui nobis subsidia, præsidia, auxilia, consilia subministrabat, ad te, tanquam ad tutelare numen est confugiendum. Te compellamus, observamus, Te colimus suspicimus, Tibi nos nostrosque animos, omniaque nostra, consecramus atq; devovemus. Ne igitur nos destituas, neve deseras, sed paternæ in nos benevolentix successionem capessendo, studia nostra literarum et artium ingenuarum, has humanitatis, eloquentiæ, philosophiæque Scholas, tuo patrocinio foveas atque tuteris. Hoc exoptat ardentissima Patris tui pietas, hoc efflagitat ipsissima causæ nostræ æquitas. Æquum est enim, quando autoritatis et dignitatis paternæ hæres institutus es, ut eos in tua tutela colloques, qui cum hæreditate, sub tuam curam, sollicitudinemque venerunt, ut cum patrimonio dignitatis, onera quoq; hereditatis, subiille videare. Neque profecto desunt quidam, qui passim exultantes, in vulgus rumusculos spargere non destiterunt, mortuo nempe patre *MARISCHALLO* nos derelictos, nos destitutos, nullum nobis fore Patronum, qui dicta factaq; nostra tueretur. Sed tuam heroicam & sublimem ignorantes indolem, tanquam horrēdo percussis scotomate cæcutiunt. Scilicet habebimus te, Patrem amantissimum Collegii, te Scholarum fautorem studiosissimum, te vindicem dignitatis nostræ acerrimum, illum in cœlo, te in terris defensorem. Sciant igitur, & ex me (tuæ mentis in præsentiarum nuncio) quicumq; tandem sint cognoscant, non tam Patronum amisisse, quam mutasse, non tam præsidia nobis erepta, quam quæ decrant restituta, neque tam jam æturam fecisse nos, quam usuram.

Extremum hoc erit, ut, quod & mos, & officii ratio præscribit, huic ornatissimo confessori gratias agam, quod tanta celebritate & frequentia cohonestare dignati sitis, hoc nostrum non ingenii aut eloquentiæ specimen, sed supremum pietatis munus, atque humanitatis, devotum piis manibus principis omnium ætatum viri, ac pariter omnifaria virtute instructissimi.

D I X I .







MEMORIAE  
&  
AMPLITVDINI  
GEORGII,  
*Marischalli Comitis Illustriissimi.*



Contendere olim de stirpe insignis Homeri  
Septem urbes, magni vatis amore pares.  
At *EXCELSÆ COMES*, Iove iudice, Gentibus ecce  
Lis est de tumulo major oborta tuo.  
Gallia avert Fratri sociare, Geneva peremptum  
Quem flet & æterno carmine Beza facrat,  
Vtque Danus recolat sponsalia regia, cippum  
Magno emat hunc; *Ætæ* est nec memor usque Cami.  
Hoc agit & veteres memorans Germania Catos,  
Saltus Hercynii qui coluere sinus.

Græcia ABREDONIÆ reparatas spectat Athenas,  
Spectat Athenæi mœnia sacra novi,  
Tegue unum Adridum column sibi vendicat uni:  
Stemmata dùm Proavâ SCOTIA mater ovat,  
Dumque MARISCHALLI partes, Dublinia castra,  
Perthumque & Brusi fixa trophæa manu,  
Ius Præfecturæ, geminum Prægis honorem,  
Perpetuamque quater sacra bina fidem,  
Spemque domûs Gnatum signat; KETHEIA per quem  
Gens prope nobilior nobilitate suâ est.  
Hæsit in ambiguo pater ipse hîc Iupiter: inde  
Litæ sic placide composuisse ferunt.  
DIVI ANIMAM, EXUVIAS ANIMÆ DVNOTRIA, FAMAM  
COELI TOTA HABEAT MACHINA, TOTA SOLI.

DAVID WEDDERBVRNVS,  
LITERATVRÆ POLITIORIS  
PROFESSOR, ABREDONIÆ.





## Α Π Ο Θ Ε Ω Σ Ι Σ .



Vtea ab Eoo procedens littore bigis  
 Aurora, astringero ( traheret Phœbeius axis  
 Cur tantas mirata moras ) fulgebat olympos.  
 Cynthius ipse graves versans sub pectore luctus,  
 Vertice sepositis radiis, ostroque decoris

Vestibus, obscuris involverat ampla tenebris  
 Testa: ac interea mœstis mandaverat Horis  
 Ut volucres paterentur equos præsepibus altis  
 Vesci, quò liceat merito indulgere dolori.

Hæc fatus, gemitus vix imo pectore duxit,  
 Cum subito tardis tres visæ gressibus almæ  
 Adventare deæ. Sophiam, Suadamque sorores  
 Ex terris profugas, laniatasque unguibus ora,  
 Ducebat Pallas, ferales ipsa cupressus  
 Buxo pallidior gestans, capitisque virentes  
 Conculcans frondes, fusis sine lege capillis.  
 Limina prima deæ simulac tetigere, per umbras  
 Ad Phœbum tendunt, ubi solus vulnus alebat  
 Squalidus immensum testi in penetralibus alti.  
 Cui prior hæc Pallas lachrymis ita fatur obortis.

Hæccine firma fides? sacras hæc vota paludes  
 Per Stygias, Erebi que domos? sic numina fallunt?

Atque adytis, proh! Phœbe tuis cortina sacratis  
 Vsq̃ue adeo mentes lactat divûmq̃ue, hominumq̃ue?  
 Excidit annè tibi, quoties mihi multa roganti  
 Dixeris, æternos Sophiæ, Suadæq̃ue patronos,  
 Fautoresq̃ue omnes semper fore? Nestoris annos,  
 Nøn responsa dabas, niveo & numeranda lapillo  
 Tempora Tithoni victuros? quò tibi tandem  
 Nunc horum concessit amor? quò fata, fidesve?  
 Inventum medicina tuum? Vox plura volentem  
 Dicere defecit languens sub faucibus imis.  
 Qualis, cum excelsis, rapido furit ore læna  
 Trux catulis orbata suis, in montibus, omnes  
 Vestigans oculis sinuosos undique tractus,  
 Amfractusq̃ue loci, rupest̃q̃ue, & inhospita tesqua;  
 Haud secus, atroces vultu testata dolores,  
 Ingemuit Pallas, pressoq̃ue obmutuit ore.  
 Successere Deæ comites, geminantq̃ue querelas.  
 Et præit hoc Sophiæ lugubri carmine Suada.

Heu nos! heu miseras! nobis nova funera ficcis  
 An spectanda oculis toties? totnè incl̃yta Divûm  
 Munera concludi busto cernemus, & illos,  
 Phœbe tuas, Pallasq̃ue tuas, nostrasq̃ue tuentur  
 Qui laudes, adolent toties altaria tædis  
 Qui sacris, cumulantq̃ue cadis libamina plenis?  
 Non alio, hos, cui corda patent, discrimine habebit  
 Quam gravium fœdâ vitiorum labe notatos?  
 Gloria quæ superis restabit? quive minores  
 Reddent laude deos celebres, nobisve litabunt?  
 Quod si, (quod perhibent) his sint sua præmia digna,

Cur non Phœbe pater, divis domus omnibus illa  
 Splendida KETHIADVM (jam multis ordine lustris  
 Nobilitata Cami bellacis sanguine) curæ?  
 Cui non ille, domus (quondam ah) decus, ille suorum  
 Majorum heroâ nulli virtute secundus  
 Heros? quid tristi pateris succumbere morti?  
 Regalinè ideo quondam dignatus honore,  
 Prorox, jura dedit, flectens moderamine habenas  
 Regni, tot seclis & bello, & pace potentis?  
 Aut regi accendit tædas fovitque jugales?  
 Præfuit aut Boreæ? certis procereſve locavit  
 Sedibus, illuſtri Regem cingente corona?  
 Tales quippe vices ut ferrea fata rependant.  
 Hæc ſi non ſuperos tangunt, non illa moveret  
 Omnis in hoc uno virtutis firma catena?  
 Nam quò aliis major, tantò fuit omnibus omni  
 Syncerâ melior laude: unam namque bonorum  
 Hanc hominum propriam ſemper ratus, hac ſibi ſolâ  
 Gaudia captabat quæ, quippe perennia, ſævus  
 Non ignis, pelagive queant agitare procellæ.  
 Excelfum niſi per ſanum Virtutis, Honoris  
 Haud adeunda ſacri ducebat limina templi.  
 Nam decori fuerit licet alto à ſanguine Regum  
 Nobilitas; præclara, alieni haud indiga, virtus  
 Hunc ſua tollebat ſupra mortalia, flamma  
 Vi propria ut ſurgit, cœlumque, & ſydera lambit.  
 Illecebris non hunc blandis divertere Galli,  
 Germanive omnes potuere, aut improba turbæ,  
 Italicis diffuſæ oris, contagia recto

Numinis à cultu, solido & virtutis amore.  
 Speque, Fideque alti semper confinia cœli  
 Spectabat, mentis flammans has ardor ad arces  
 Semper anhelabat, gelidas ut cervus ad undas.  
 Magnifica hinc illi molimina. Fraude maligna  
 Semotâ, jus, fasque animi coluere recessus.  
 Non huic parca manus; Charitum sed gratia larga  
 Reddidit illustrem pariter cœloque, soloque.  
 Clausa domus nunquam miseris, sed semper asylum  
 Præsens, atque inopi rebus solamen in arctis  
 Semper, Amaltheo promanans divite cornu.  
 Alloquio gnarus mulcere, & flectere mentes.  
 Hinc animo, ac vultu generoso affabilis, atque  
 Comis cunctorum sibi conciliabat amorem.  
 Quid quod opes Iuno indulsit Saturnia magnas?  
 Innumera & lætâ flaventia jugera melle?  
 Major at his virtus fuerat quæ nescia vinci:  
 Quæque ipsum semper docuit præsentia cauto  
 Moliri, & prudenti animo, curâque sagaci  
 Eventus rerum dubios, casusque futuros  
 Prospicere, atque animo memori transacta referre.  
 Utque tuo, O Pallas, clypeo septemplici Perseus  
 Gorgonis horrendum stridentia colla colubris  
 Dissecuit; sic ille, tuo sacra testâ dicendo  
 Præsidio, tenebras generosis dispulit atras  
 Horum pectoribus, qui nos, & nostra per omnes  
 Diffudere plagas inventa, & nocte perenni  
 Cimmeriâ merfos illustant lumine sacro.  
 Vranix hinc ortus, Themidisque, & doctus Hygez  
Mystrarum

Myſtarum numerus, cinxit cui tempora quondam  
 Hæc domus æterno lauri viridantis honore:  
 Quos vel Cecropiæ laudent te iudice Athenæ.  
 Inque dies domus hæc creſcit, creſcetque, benigno  
 Numine, ut arborei fœtus, hederæque ſequaces.  
 Heu deſſende heros! cur te tam dura tulerunt  
 Sæcula, cur tanti talem genuere parentes?  
 Anne gravi ut cippo ſaris condaris iniquis  
 Ante diem, cum jam vegetâ, & viridante ſeneſtâ  
 Floreres, carpenda forent cum dulcia vitæ  
 Gaudia præteritæ, ſpes cum ſpectanda tuorum  
 Natorum, & nati quales naſcantur ab illis?  
 O quam te memori deſlebit poſtera mente  
 Ætas! Quanta tuis aſſurget gloria rebus!  
 His diſtis, Phœbus tandem ſic ora reſolvit.

Altius haud vobis, Divæ, ſub peſtore triſte  
 Fatum quam nobis manet hoc, mentemque remordet,  
 Exemplo Heroïs careant quod ferrea tanto  
 Tanti ſæcla, quibus verè vir rarior albo  
 Eſt corvo, cygnove nigro prope ſtagna Cayſtri.  
 Anne ego vel currum regerem, lucemve referrem  
 Inviſam mihi, jam toties, terræve, polove?  
 Ni me olim ſacro, Phaeton, tuus avius error,  
 Voto aſtrinxiſſet ſuperis, per lurida Ditis  
 Regna, & Tartarei latices Phlegetontis amaroſ.  
 Ne tamen immemores factorum ducite Divos  
 Tantorum, ſubeatve animum me fallere, ſortes  
 Fatorum quoties veraci mente recludo.  
 Me fratrem Phœbe ſpernet prius, ignea ponto

Sydera tingentur, brumæ miscbitur æstas,  
 Vivida virtutis pereat quam fama celebris.  
 Non animâ tellus digna est domus hospita tantâ,  
 Degravat erectam, frangitque ubi terrea moles  
 Corporis, anxietasque gravis, luctusque, laborque:  
 Optima quæque dies miseris ubi diffugit ævi  
 Prima, subit morbus, morbi comes inde senectâ  
 Effœra accumulât sibi mille subinde dolores.  
 Vita hominum fulvo quamvis resplendeat auro  
 Conspicuè, & gemmis, celantur quorquot Eoo  
 Oceano, quamvis titulos, ac stemmata jactet;  
 Exhibet incautis aloën infida, faviqûe  
 Mellitâ mollicitum animum dulcedine perdit.  
 Altius emergunt animæ quæis entheus iste  
 Desuper affulsit vigor, effinxitque Promethei  
 Dextera quæis corpus modulo meliore, lutoque.  
 Has ( simulac terris inviderit Atropos occans  
 Licia, vitales & clausurit ætheris haustus )  
 Ignea vis sursum vehit, & super æthera lætæ  
 Tempia colunt, sacra Tempia colunt, quæis Thessala Tempe,  
 Elysiique lares, & fortunata vireta  
 Cedunt, ut soli tenebræ, mendacia vero.  
 Gaudia vera fluunt ubi plurima, qualia mentis  
 Angusta humanæ capiat non capsula, quanta  
 Lyncea non acies videat, non auribus ullus  
 Hauriat attentis, non lingua expresserit ulla.  
 Hæc vos spes foveat. Mœroris pellite nubes  
 Sollicitâ nunc mente Dex, vultuque sereno  
 Ocyus hæc celeri mea jussa capeffite gressu.



Dædaleâ, domus est sublimibus altrâ columnis,  
 Structa manu, crebrâque patens testudine, apertum  
 Prominet in pelagus latè quâ Mernia læto  
 Vber proventu tellus, tumidumque lacessit  
 Desuper Oceanum sublimi à vertice montis.  
 Indigenis jam dicta viris *DVNOTRIA*, (*DIVAM*  
*ATRIA* quàm verè quis dixerit) undique patrum  
 Effigies priscæ hic decorant notissima vobis  
 Mœnia *KETHIADVM*. Suada comitante sorore,  
 Tu Sophia hæc cælo subeas delapsa supremo.  
 Magnanimum hic primo gnatum solabere gentis  
 Spem claræ, & rebus dic quæ fors certa futuris.  
 Hanc ego fatidico tibi paucis numine pandam.  
 Vtque parentatum fuerit de more beatis  
 Manibus, augustam terris deducite tandem  
 Huc animam, quippe hinc ortam, cæloque locare.  
 Hæc ubi dicta dedit, nitidis sua tempora Phœbus  
 Accingens radiis, currus deposcit, equosque.  
 Ocyus at geminæ Zephyris, Euroque, relicta  
 Pallade, certatim tendunt, properantque sorores  
 Vnanimes, Phœbi solantes pectora dictis.  
 Nubila dum vero tranant, terrisque propinquant,  
 Montes, qui quondam soliti juga celsa sub auras  
 Erigere æthereas, visi subsidere, luctu  
 Complentes riguas lachrymarum flumine valles.  
 Montibus in summis Dryadum tum turba sororum  
 Omnis, Hamadryadesque, & Oreades, undique pulchra  
 Pectora tundentes, onerabant astra, deosque  
 Alternæ, alternâ variatis voce querelis.

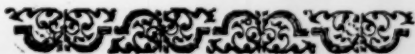
Nec minus, elatis prodebant questibus ægros  
 Luctu animos, stratae passim per flumina mœstæ  
 Naiades, & tristes per florida prata Napeæ.  
 Doris & ipsa aderat, simul Oceanitides omnes  
 Nereïdes, pensis hyalis mœrore remotis,  
 Et crebros altè singultus pectore anhelo  
 Sedibus in vitreis ducentes, funera tanti  
 Flevere Heroïs, fleverunt saxea Vestæ  
 Viscera, & horrenti squalentia marmora vultu.  
 Divarum hic vulnus sub mente recrudit ingens.  
 Verum spem vultu simulantes, passibus æquis  
 Montem præruptum superant, mœstæque pererrant  
 Atria lamentis miseris resonantia, toto  
 It gemitus cælo, ferit aurea sidera plangor.  
 Solum quem Divæ voluere cubilibus altis  
 Inveniunt, victum lachrymis, luctuque gementem.  
 Inde prior Sophia hunc verbis compellat amicis.

Desine jam tandem, magni Tu magne parentis  
 Nate, decus generis, gentisque, O desine justos  
 Incusare deos, aut tristia corda dolore  
 Exanimare gravi nimium, patrisque beatos  
 Questu sollicito manes excire repostos.  
 Usque adeonè mori miserum est? Adeonè dolenda  
 Mors, vitæ melioris iter quæ pandit olympo,  
 Fortunæ imperium cæcum quæ terminat, atque  
 Victrix ancipites curas sibi subjicit omnes,  
 Mortalis quâ fit superi conviva tonantis?  
 Quem desles genitor, cæli nunc arce supremâ  
 Indigitum dapibus fruitur, semperque fructur.

Finibus in regni Pharii licet astra petentes  
 Pyramides pereant, ac illa palatia celsa  
 Elea, & Mausolei fortuna sepulchri,  
 Non tamen ulla dies, donec sol iste diurnâ,  
 Nocturnâ aut Phœbe lustrabit lampade terras,  
 Extinguetve tui nomen, minuetve parentis.

Quin te, invictè Heros, in cœlis te quoque fata  
 Exspectant paria. Interea tu tramite recto  
 Virtutis patriæ illustris, nunc alter ab illo  
 Incedes, pressoque leges vestigia gressu.  
 Te duce pacato crescet gens aurea mundo.  
 Desinet impietas te sospite: pura meabit  
 Religio in mentes hominum, probitasque, fidesque.  
 Te duce Palladiæ semper pendentur Athenæ.  
 Naturæ pergent, te Mæcenate, latentes  
 Vires, & causas juvenes dignoscere Phœbi,  
 Pieridumque cohors, Sophiæ quæ testâ Lycei,  
 Atque vireta terit Suadæ, Musisque sacrata est.  
 Hinc tibi surget honos, qualem non lota Galeis,  
 Murice vel Tyrio donarit coccina læna,  
 Non Lybiæ dederint mensæ chrysendeta, gazæ  
 Non effossæ omnes Arabum, Nabathæaque regna.  
 Hinc domus, arque omni imperium sine fine manebit  
 KETHIADVM: decritque tuo de stemmate nunquam  
 Qui præsit, magnorum haud unquam indignus avorum.

Dixerat, hinc Phœbi memores subiere sorores  
 Testa poli, atque animam Herois fundamina cœli  
 Mirantem mensis adhibent, Divûmque carervis.





ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ

τοῦ αὐτοῦ.



Ἐρκεο μυρέμεναι τ' νεκρὸν πῶς περικείμενῃ  
ΠΙΕΡΙΔΕΣ, ΧΑΡΙΤΕΣ τ', ἡδ' ἈΡΕΤΗ, ΣΟΦΙΑ.  
ΠΙΕΡΙΔΕΣ πρῶτον πρὸς τιχιομένῳ γαλάσκον,  
Ἄδουσαι μέλεσιν ἡδυθρόοις τόκον.

Θεασίσαι τυτθὸν ΧΑΡΙΤΕΣ μαυτῖς γλαγέοσι

Εἴτερον, πάρεχον θυμασίαν τε χάριν.

Εὔπειπ τῷδ' ἈΡΕΤΗ πλὺν ἐλθὼ ὁμότολῳ αἰή,

Ἡ κλέωνων πλῆθ' αὖς πεπιδάσσι πόρεν.

Ἡ ῥῶς ἀλλὰ σοφὸς ΣΟΦΙΑΝ κτεάτεσσιν ἀγαυῇ

λαμπροτάτοισιν ἰοῖς δὴθ' ἀτίτηλε δόμοις.

Χήτει τοιῷδ' ἀνδρὸς ὄδυριο ἱμερόνῳ

Ὅσις εἶ, ἀζόμενος τ' ταΐφον ἡδὲ ἰέκυν.

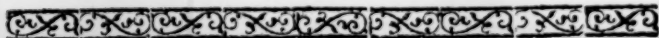
καὶ λέγε, Ἀῖ, Ἀῖ, ὅτ' ἐκ ἴχθυσιν αἶδε θάινεται

Οὕτως ὃν σέργον κάφθιπον ἀνδρὰ θέμειν.

*Ponebat Gulielmus Wedderburnus*

*Abredonensis, Græcarum literarum*

*In Academia Marischallana Professor.*





# IN EVNDEM.

## I.



I damna æternæ lachrymæ reparare valerent

Magne Heros obitu conciliata tuo,  
Fundere cessaret mundus pro funere, at omnes

Cum superes lachrymas, anne silebo meas?  
Stirpe licet prima fueris, regiaque arma

Tractares, prior hac mens generosa rament.

Quâ melior Pandora, suo considerat omni

Virtutum sacro concomitata choro.

Mens miranda velut lampas Phœbæa relucens,

Emisit radios orbis in omne latus.

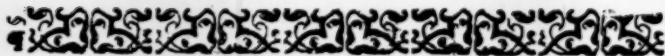
Larga manus sacrique oris facundia rara,

Queis fama ad superas est tua vesta plagas

Ingentes multorum animos ingentior ipse

Vicisti, & victi procubere tibi.

Ante morâ Fabius



Fabius ante morâ, susceptis Scipio rebus :  
Et Cæsar victis Iulius unus eras.  
Arctois Helice in terris, Cynosuraque cunctis,  
Atque pater patriæ solus ubique tuz.  
Et vultu & gestis constans tibi semper, avorum  
Gloria, venturæ posteritatis apex.  
Eximium de te qui dixerit omne, fateri  
Cogetur sphæram laudis abesse tamen.  
Qualis enim & quantus fueras belloque rogâque  
Dicere, cunctiscii est munus opusque DEI.

A. MASSEVS.





# FIN E U N D E M.

## II.

### PROSOPOTEIA.



Iste viator iter paulisper, quæque sepulchro  
Extant marmoreo lemmata scripta lege.  
Funde legēs lachrymas lachrymarū nō tibi solū  
Sed cunētis cheu non data causa levis.  
Bello & cæde Cami cui plus quam floruit annis  
Bis quadringentis nobilitata domus:

Cui genus à prisco SCOTORVM stemmate regum

Et regni procerum (proh dolor) ecce Comes:

KETHVS majori quo non se jactat alumno

SCOTIA, deliciæ gentis honosque suæ.

Atria magnificis majorum fulta triumphis

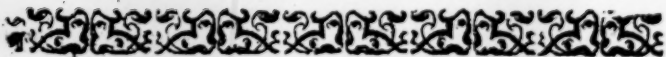
Splendebant, opibus non sine Cræse tuis.

Ast his contentus nondum fortissimus Heros

Cui potior proprio Marte paratus honos:

Protinus in summam cathedram penetravit honoris,

Et pariter cunētos nobilitavit avos.



Ornabant pietas, animus quoque largus, ab omni  
Parte probata fides, his quoque juncta Charis  
Mundo non soli genitus sibi, sumptibus amplum  
Hospitium musis præbuit ille suis.

Hinc fora Causidicos, habet hinc Ecclesia fidos  
Pastores, habet & Curia sancta patres.

Gallia doctores petit hinc, Germanus, Iberque,  
Nec non qui liquidas Tibridis haurit aquas.

Sed nunc heu tristes fletus ad funera fundunt  
Pierides, passis post sua terga comis.

Et violas spargunt, supremos thuris honores  
addunt, & querulis verba sonanda modis.

Nulla tuam Generose ~~Comes~~ deleverit ætas  
Famam, & si corpus livida claudat humus.

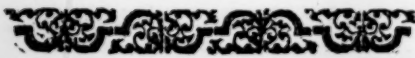
Parta tibi cælo requies, cælestibus adstas  
Conciliis, summo perfruerisque bono.

Nos tamen interea laudes super astra feremus,  
Est mortis tanti nescia fama viri.

*Posuit Andreas Massæus Abredonensis*

Logicæ Professor in

ACADEMIA MARISCHALLANA.







*Ejusdem incomparabilis Heroïs*

E P I T A P H I V M.



Ic KETHI tumulus. Vasti templa ignea mundi

Reclude; haud fient cætera nota tibi.

Quæ jactat tellus, tantum vestigia laudum:

*MAXIMA*, quæ vivax aëre fama canit,

Sol quæ se Eoo, quæ gurgite tingit Ibero,

Extima sunt tenui verba relata sono.

Denique sideri quæ ingente volumine cæli,

Phœbi depinxit, Castalidumque manus,

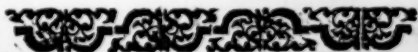
Tessera grati animi. Miraris? jure. Stupefcas

In solo hoc, tanta, haud mira fuisse Viro.

**Iacobus Sibbaldus, Philosophiæ**

**naturalis in Academia Ma-**

**rischallana Professor.**



*His accessere in obitum eiusdem Comitis,*

Vernaculo idiomate-conscripta Carmina,

A GVLIELMO GVILD ECCLESIAE,

REGIS-EDVARDI RECTORE

Dignissimo.

To the Mourners.

**I**N saddest Sable of the Dolefull Hue,  
Which Atropus to Mourners doth allot,  
Let everie one (bidding to Mirth Adue)  
To Tlrenodies now tune their Treble Note.  
And so with sad Melpomene deplore  
A Matchlesse Losse, and if wee could say more.

Of the Defunct.

**H**Eroicke Worth, with Vertues rare,  
In-chested in this Coffin are.  
Kirke, Kinne, and Countrey losing one,  
Whom each Eye iustlie may bemoane.

Vpon His Diton, VERITAS VINCIT.

**A**S Trueth ovr-comes, and doth victorious rest,  
Thy loue to It hath made Thee now most blest.  
Which with Thine happie Off-spring to remaine,  
Shall bee to them their onlie Glorie and Gaine.

W. G.

E I N I S.

